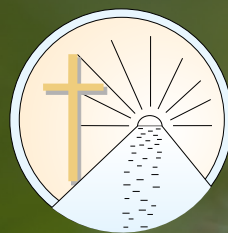

SIONS

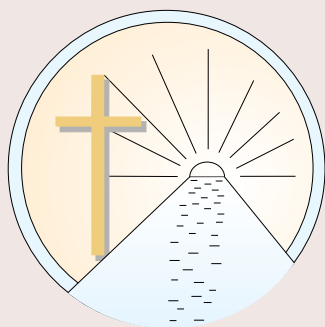
Missionstidning

Nr 8/2026

Men Gud ska
friköpa min själ
från dödsrikets våld,
han ska ta emot mig.

PSALTAREN 49:16

UTGIVARE

Laestadianernas
Fridsföreningars förbund r.f.

ANSVARIG REDAKTÖR

Vesa Pöyhtäri
Jakobsgatan 41 A
68600 Jakobstad
vesa.poyhtari@lff.fi
+358 44 217 5410

REDAKTIONSRÅD

Joel Ahlvik, Magnus Enlund,
Kristian Gäddnäs, Eva Hag-
näs, Karl-Henrik Snellman
och Jerry Sundkvist

LAYOUT

Firma David Forsblom
Tfn +358 50 408 6989
david.l.e.forsblom@gmail.com

ISSN 1455-8882 (print)

ISSN 2490-0869 (web)

TRYCK

Forsberg Print&Package
Group Oy

SIONS

Missionstidning

Nr 8/2026

REDAKTÖRENS HÄLSNING

Guds rättfärdighet utifrån till människan 4-5

Förlåtelsen 6-7

Trofast förvaltning av Guds gåvor 8-9

Pröva mig, Gud, och känn mitt hjärta 10-11

BARNATRO Se på himlens fåglar 12-13

UNGDOMSFLIK Herren kallar på dig
genom sitt ord 14-16

Stafettpinnen räcks vidare 17

Påvedömet i genomlysning
– tredje delen av tre 18-19

Från väckelse till kyrka i Nordamerika 20-22

Notiser och information
om prenumerationer 23

Kommande helgdagar

Tionde söndagen efter pingst • MATT 25:14-30 • *Trofast förvaltning av Guds gåvor*

Elfte söndagen efter pingst • LUK 4:23-30 • *Kallelsetider*

Tolfta söndagen efter pingst • MATT 21:28-32 • *Sjävprövning*

Trettonde söndagen efter pingst • MATT 12:33-37 • *Jesus vår helare*

Fjortonde söndagen efter pingst • MATT 5:43-48 • *Vår nästa*

BEKÄNNELSESKRIFTERNA

Stora katekesen / Andra delen, första artikeln: Tron

Jag tror på Gud Fader allsmäktig, himmels och jordens skapare.

Detta lär oss nu denna och följande artiklar, så att Tron alltså icke är något annat än ett svar och en bekännelse från de kristnas sida med hänsyn till det första budet. Det är alldeles som om man frågade ett litet barn: Min vän, vad har du för en Gud? Vad

vet du om honom? och barnet därvid skulle svara: Min Gud är för det första Fadern, som har skapat himmel och jord. Förutom denne Ende håller jag ingenting för att vara Gud, ty det finns icke någon annan, som skulle kunna skapa himmel och jord. ✚

Artikeln är förkortad.

HELG-SAMMANKOMSTER

- 2.8 Punsar,
- 9.8 Kållby sensommarmöte
- 7–9.8 Flynnängen
- 16.8 Bosund
- 23.8 Skutnäs
- 30.8 Punsar, Lepplax

Men om nu några av grenarna har brutits bort, och du som är en vild olivkvist har blivit inympad bland dem och fått del av det äkta olivträdets näringsrika rot, då ska du inte förhäva dig över grenarna. Om du förhäver dig ska du veta att det inte är du som bär roten utan roten som bär dig.

ROMARBREVET 11:17–18

BILD: FLOR SAURINA • UNSPLASH.COM

Guds rättfärdighet utifrån till människan

EN GRUND SOM ÄR FASTARE ÄN KÄNSLORNA

När Laestadius redan i fem års tid hade predikat väckelse och evangelium, hamnade de väckta människorna i de lappländska byarna inför en ny situation. Kärleken var inte längre lika brinnande som den var i början när de fick omvändelsens nåd. Man upplevde inte att ordets hörande mera värmd hjärtat och känslorna svalnade. De tidigare synderna återvände eftersom man inte slutgiltigt övervunnit dem. Osäkerheten smög sig in i sinnet; kanske jag ändå inte är tillräckligt kristen, kanske den Helige Ande har lämnat mig då jag inte förmår vara tillräckligt god och brinnande i tron?

Varje kristen plågas tidvis av tvivel om den egna trons äkthet. Stundom kan dessa tvivel bli så starka att den kristne verkligen upplever att den Helige Ande har lämnat en och att ens kristendom har runnit ut i sanden. I en sådan situation gör människan vad som är naturligt för henne; hon vänder blicken mot sig själv. Hon börjar rannsaka sitt hjärta, vad hon känner och vad hjärtat vittnar. Då hon inte där finner någon säkerhet börjar hon rannsaka sin egen vandring; har jag varit tillräckligt brinnande, tillräckligt bekymrad över min frälsning, har jag i hemlighet mera älskat världen än Gud? Då varken det egna hjärtat eller den egna vandringen räcker till för att få visshet om den

egna kristendomen, vänder sig hon sig för att söka hjälp från en annan riktning – från andra kristna.

HJÄLP FRÅN ANDRA KRISTNA

En kristen lever i gemenskap med andra kristna. Det är Guds vilja och Guds bud. En kristen kan inte leva ett sunt andligt liv utanför församlingen. Då en människa i sina tvivel vill få säkerhet om sitt eget tillstånd, är det helt naturligt, att hon då vänder sig till andra kristna. Det kan ändå uppstå problem om den kristne, från vilken den tvivlande söker hjälp, inte helt förstår Guds verk och Guds arbetssätt. Den kristne kan mena gott och försöker hjälpa sin vän, men om medicinen i grunden är den samma varmed människan har försökt hjälpa sig själv, så räcker inte hjälpen till tröst. En kristen kan trösta genom att berätta hur fin människa den tvivlande har varit, hur hon har älskat Herren och tjänat församlingen och för mången varit till tröst och uppmuntran i livet. Kanske ännu uppmuntra till att vara mer brinnande i tron, be mera och vänta, att säkerhetskänslan återvänder. Till och med syndaavlösningen kan ibland användas fel, då man därmed försöker visa på människans egen religiositet.

I den inbördes kristna själavården finns bara en rätt riktning, Guds riktning. Den riktning som Guds ord visar uppifrån och

nedåt. Guds frälsning finns i de gärningar som Gud själv gjort för människan. Bibeln vittnar att emedan människan inte själv kunde frälsa sig, sände Gud sin Son – *»han som till det yttre var lik en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden«* (Rom 8:3). Det betyder att också vår egen andlighet, våra gärningar i köttet, har försonats genom Kristi korsdöd. Gud hämtade sina egna gärningar uttryckligen för att ersätta det, som vi har försökt och misslyckats i, ty *»människan blir inte rättfärdig genom laggärningar, utan genom tron på Jesus Kristus«* (Gal 2:16). Därför att Gud och hans frälsningsgärning är den enda möjliga hållbara grunden och tilliten, kan en kristen själavårdare endast visa på denna frälsning. En själavårdare bör svänga sin väns blick i en ny riktning – bort från människan själv och mot Guds löften. Att få vänt blicken i en ny riktning är ingen lätt uppgift, ty det är emot vår egen karaktär och det som är naturligt, gamla Adams andlighet. Det egna hjärtat är närmast och Guds ord vittnar också att det är viktigt. Den egna andligheten vill blicka inåt, i det egna hjärtat och på den egna vandringen.

RAATTAMAA VISAR TILL SKRIFTERNA

När det började höras bekymrade frågor i de lappländska byarna om den Helige Andes närvaro och om osäkerheten som återvände, fann man hjälp från Juhani Raattamaas själavårdande brev. Det vittnesbörd som breven inrymde kom till en ny situation med ny kraft och visshet. Raattamaa hade lärt sig det centrala i katekesens undervisning, där man inte söker hjälp från människans andlighet utan från Guds verk, från hans ord och sakrament. Raattamaa rådde de tvivlande att hålla fast vid Guds ords löften. Han undervisade som en god lärare gör. Egentligen tvingade han människorna i kraftiga ordalag att vända sig bort från att

granska sina egna andliga känslor och sätta sin tröst till Guds ord i den Heliga skrift.

DEN HELIGE ANDE HJÄLPER BORT FRÅN MÄNNISKANS "EGEN" RÄTTFÄRDIGHET

Den Helige Ande tar inte miste, då den i ordet vittnar om Jesu Kristi ställföreträdande offer för våra synder. Löftet är säkert, vi har fått nåd eftersom han som lovat är tillförlitlig. Gud sade, och det blev. Den Helige Ande säger till dig, du tvivlande kristen: *»Men vi vet att allt vad lagen säger, det talar den till dem som har lagen, för att var mun skall stoppas till och hela världen stå med skuld inför Gud. Ty ingen människa förklaras rättfärdig inför honom genom laggärningar. Genom lagen ges insikt om synd. Men nu har utan lagen en rättfärdighet från Gud blivit uppenbarad, en som lagen och profeterna vittnar om, en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla som tror. Ty här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem.«* (Rom 3:19–24).

Den egna andligheten hämtar oro, ty den är en »laggärning«. Gud vill frigöra oss från lagens gärningar. Denna oro är just den oron som är »en oro efter Guds sinne« och det är Guds verk i dig. Gud vill inte låta dig ha ro i det som är från dig, utan vill lösa din blick bort från din egen kristendom och rikta blicken på hans nådegärningar. Guds ord vill ge dig en gåva som kommer utifrån till dig. Den gåvan är »Guds rättfärdighet« och den fås utan förtjänst! Du blir frälst för att Gud frälser dig. ✚

Vesa Pöyhtäri

Skrivelsen är skribentens första "redaktörens hälsning", för exakt sju år sedan.

Förlåtelsen

NÅD, BARMHÄRTIGHET OCH FRID vill jag önska alla läsare. Som ledning för denna skrivelse har jag använt Jesu ord från bergspredikan.

»Ty om ni förlåter människorna deras brott, så förlåter också er Himmelske Fader er. Men om ni inte förlåter människorna deras brott så skall er Fader inte heller förlåta er era brott« (Matt 6:14–15).

Hjärtat ber inför dessa ord, »käre himmelske Fader, uppväck och bevara i mig ett förlåtande hjärtelag«.

Paulus skriver i brevet till kolosserna: *»Så klä er nu som Guds utvalda, heliga och älskade, i hjärtlig barmhärtighet, vänlighet, ödmjukhet, saktmodighet och långmodighet. Ha fördrag med varandra och förlåt varandra, om någon har något klagomål mot den andra, såsom Kristus har förlåtit er, gör också ni så.«* Kol 3:12–13. Vad betyder detta? Skall vi se mellan fingrarna med det som är orätt och synd, nej de är inte Jesu mening, vi skall alltid kämpa mot det som är fel och hjälpa och leda varandra, men redo att förlåta en ånrande. Apostlarna skriver så, »lär och förmana varandra« Det vill säga, när du ser en som syndar, eller misslyckas, så gör allt i Kristi kärlek och med Guds ord för att leda allt till det bästa. Vi kan också ta fariséerna som ett dåligt exempel, dom var redo

att vakta och fördöma och lyfta fram andras fel, men dolde sitt eget hjärtetillstånd. Fastän Jesus avslöjade och uppenbarade deras tillstånd, så bekände dom inte, de må Gud bevara oss för. Om vi ser på de ord som Paulus skrev, »så klä er nu som Guds utvalda«, de är något som vi behöver få av himmelens Gud, bli klädda med trons dyrbara frukter och ett förlåtande hjärta.

Paulus skriver vidare, »om någon har något klagomål, så förlåt«. Hur är det för oss, om vi har ett klagomål mot någon, hur hanterar vi det, är vi redo att sprida detta runt om kring den det gäller, men inte till den det gäller. Aposteln säger *»såsom Kristus har förlåtit oss, gör också ni så«*, han leder vårt hjärta till det rätta lärostället, Jesus led oskyldigt för våra synders skull, men var redo att förlåta. Och låt oss stanna och betrakta det Jesus säger, *»om ni förlåter människorna deras brott, så förlåter också er himmelske Fader, men om ni inte förlåter människorna deras brott så skall er Fader inte heller förlåta er era brott«*. De är så allvarliga ord hjärtat ber och begär åter till Herren, »ge åt mig ett förlåtande sinnelag«

Vi ser genom dessa Jesu ord, hur människan kan stänga himmelen för sig själv. Tänk att hamna i sådant tillstånd, utan Guds förlåtelse. Herre, ge mig kraft att följa

Jesu lärdom, ge mig kraft att gå till reningskällan i Sion. Ge mig kraft att reda upp det som blivit fel mot min nästa. För mig till det offeraltare där Jesus lider i Getsemane och på Golgata kors, han är försoning för våra synder, i hans blod har vi rening för våra hjärtan mot all synd och orenhet. Lukas har skrivit ner Jesu ord, »var fördenskull barmhärtiga, såsom också er Fader är barmhärtig. Döm inte, så blir ni inte dömda. Förlåt, så blir er förlåtet. Vi behöver alla av Guds förlåtelse, därför vill Jesus leda oss på ödmjukhetens väg. Förlåt, så blir er förlåtet.

Om vi tar en bibelhändelse från gamla testamentet, från 1 Moseboken. Esau och Jakob var tvillingsöner åt Patriarken Isak, dom växte upp i samma hem och gemenskap, men man märker när tiden går, hur bitterhet och okärlek kommer emellan dom, och dom blir åtskilda under en lång tid. När dom senare träffas, så är det som en osäkerhet mellan dessa två, och dom kan inte lita på varandra och ha förtroende till varandra. När dom möts, så vill Esau att dom skall fortsätta tillsammans och hastigt fara vidare, men Jakob kunde inte hastigt fara vidare och driva hjorden för hårt, då han hade både gamla och unga med sig som tar skada och risk för att hela hjorden dör. Jag tänker och tror så i min enfald, var Esau rädd för att sitta ner och reda upp saker? då de fanns så mycket ondska och synd som kommit i hans liv. Och framförallt det, att han burit så mycket hat i sitt hjärta mot sin egen bror. Det har blivit till hinder för många att gå bättringens steg.

Hebreerbrevet varnar oss alla på detta sätt, »*Far efter frid med alla, och efter helgelse, ty utan den får ingen se Herren. Och se till att ingen försummar Guds nåd, att inte någon bitter rot växer upp och blir till något hinder, så att många genom den blir bemsittade. Att ingen är otuktig, eller ohelig såsom Esau, som för en måltid sålde bort sin*

Vi behöver
av Kristi Evan-
gelium, det
är en Guds

kraft till salighet för den
som tror.

*förstfödslorätt. Men ni vet, då han sedan ville med arvsrätt få välsignelse, blev han bortvisad och det fanns inget tillfälle för honom till någon bot, fastän han med tårar sökte där-
efter» (Hebr 12:14–17). Hans hjärta var förhärdat, det fanns inget tillfälle mer till bot, Gud gav det inte längre, det är så allvarliga ord. Gud käre himmelske Fader, kom du till hjälp. Vi läser Davids ord från psaltaren, »Skapa i mig Gud ett rent hjärta ge mig en ny viss Ande. Förkasta mig inte från ditt ansikte och ta inte den Helige Ande ifrån mig. Trösta mig åter genom din hjälp och må den frimodiga anden uppehålla mig.« (Ps 51:12–14).*

Vi behöver av Kristi Evangelium, det är en Guds kraft till salighet för den som tror. Evangeliet har den egenskapen, det krossar det hårda hjärtat, det smälter och värmer det kalla hjärtat, det helar det sårade hjärtat, det ödmjukar det högmodiga hjärtat, det fuktar det torra hjärtat. Därför låt oss ta emot ordet, som Petrus skriver: »*Så lägg bort all ondska och allt svek och skrymteri, avund och allt förtal, och längta som nyfödda barn efter den hälsosamma ordets mjölk, i vilken det inte finns något svek, för att ni må uppväxa av den.*« (1 Pet 2:1–2). Det må Gud hjälpa och leda oss alla till. Vi får vända oss i bön till honom som förmår göra långt mer än vi kan tänka eller bedja. Vi tror synder, fel och brister förlåtna i Jesu namn och blod. Guds frid. ✚

Magnus Sundqvist

Josef uppenbarar sig för sina bröder. Målning av Gustave Doré.

Trofast förvaltning av Guds gåvor

TIONDE SÖNDAGEN EFTER PINGST har temat *Trofast förvaltning av Guds gåvor*. Den gammaltestamentliga texten är hämtad ur Josefs liv, 1 Mos. 41:46–49, 53–57.

Berättelsen om Josef är intressant och fångar uppmärksamheten hos både små och stora. Gud ledde Josef på ett förunderligt sätt, han blev hatad och övergiven av sina bröder och såldes som slav. Han blev oskyldigt fängslad och måste leva åtskild från sin far. Men Gud var med honom.

Josef är en förebild för oss i att tjäna Gud både som slav hos Potifar och sedan i fängelset. Han ville göra det som var rätt och Gud gav honom kraft att stå emot frestelsen som kom genom Potifars hustru. Potifar »såg att

Herren var med honom, ty allt som han gjorde lät Herren lyckas väl« (1 Mos. 39:3). Även »föreståndaren för fängelset bekymrade sig inte om något som Josef hade hand om, eftersom Herren var med honom och lät honom lyckas i allt han gjorde« (1 Mos. 39:23).

Josef hade fått gåvan att med Guds hjälp tyda drömmar. Detta gjorde att han fick en upphöjd plats som andre man i riket. Han fick i uppdrag att samla in skörden under de sju goda åren, för att folket skulle ha mat under de sju hungeråren. Gud räddade på detta sätt många liv. »Och från hela världen kom man till Josef i Egypten för att köpa säd, ty hungersnöden var svår i hela världen« (1 Mos. 41:57).

Josef var trots allt en vanlig syndig människa, som fick använda sina gåvor i Guds tjänst. Trots detta är han i många saker en förebild av Jesus. Herrens omsorg och kärlek till Josef fick också påverka honom så att han kunde förlåta sina bröder och hans såg Guds stora plan i sitt liv då han säger till dem då de ber om förlåtelse. »Men Josef sade till dem: 'Var inte rädda. Håller ni mig för Gud? Ni tänkte ont mot mig, men Gud har tänkt det till godo genom det som nu har skett för att bevara många människors liv. Var inte rädda. Jag skall sörja för er och era små barn.' Och han tröstade dem och talade vänligt till dem« (1 Mos. 50:19–21).

Jesus måste lida för vår onskas skull. Han måste bli hatad av folket och till sist på korset övergiven av sin Far. Josef gav folket säd till bröd, men Jesus som är livets bröd ger evigt liv åt alla som tror på Honom. Säden som Josef samlade ihop var så mycket

att den inte kunde räknas. Jesu nåd och förlåtelse till mig och dig är omätlig. Han har förlåtit oss våra synder innan vi ens förstått eller förmått begära om nåd.

Jesus har lovat att vara med de sina till tidens ände och han sörjer för sina barn. Genom sitt Ord tröstar han och talar vänligt till misslyckade syndare. Åt vilsegångna vill Han visa var vägen går till himlen genom att Han går först. Han kallar till omvändelse och upprättelse. De som vill ta emot Honom ger han syndernas förlåtelse för intet i Jesu namn och försoningsblod.

Det bästa är sparat till sist, det eviga livet tillsammans med Honom. Vi får genom Ordet en försmak av evigheten, trots att vi inte kan ana vidden av himlens härlighet.

Tack Jesus för din ofattbara nåd och tack för det eviga hemmet i himlen. Amen. +

Guds frid, Stefan Snellman

SORG

Att känna sorg är naturligt, men bristande kunskap och isolering kan leda till att sorgen förblir oförlöst. Det kan bl.a ta sig uttryck i kronisk trötthet, svårigheter att hitta mening i tillvaron, diffusa smärtor och destruktiva beteendemönster.

Oförlöst sorg kan bero på att känslor och tankar lämnat okommunicerade vid en förlust. Kanske man inte haft tillfälle eller mod att göra det. Ett annat möjligt scenario är att man intellektualiserar sorgen, sätter locket på och inte tillåter sig själv att känna den känslomässiga smärtan.

Dödsfall och skilsmässor är situationer som oftast förknippas med sorg. Separationer, övergrepp, relationsproblem (till partner, föräldrar, barn, vänner, kollegor), egen eller annans sjukdom, att förlora ett husdjur eller att livet inte blev som man hade tänkt sig, är andra exempel på förluster som kan orsaka sorg.

Lff:s familjearbete erbjuder gratis individuell sorgbearbetning (8 träffar) för känslomässig läkning efter dödsfall, separationer och olika slag av förluster. Vi följer sorgbearbetningsprogrammet som du kan läsa mer om på sorg.se.

Vid intresse ta kontakt med ann-christin.snellman@lff.fi, tel 0447509899, certifierad handledare i sorgbearbetning.

Pröva mig, Gud, och känn mitt hjärta

EN AV SÖNDAGARNA I AUGUSTI uppmanar oss att pröva oss själva. Temat är en av tros- livets grundpelare – självkännedom. I samband med detta kan vi ställa frågan: Ska den troende själv rannsaka sitt innersta, eller ska han helt överlåta sig åt den helige Andes rannsakan och ledning?

Detta är en djup fråga i det andliga livet. Utifrån Bibeln kan vi förstå att båda hör till trons liv. Den troende är kallad att både pröva sitt eget hjärta och överlåta sig åt Guds rannsakan. Varje människa har alltså ett ansvar att granska sina handlingar och sitt hjärtas tillstånd. Samtidigt är det viktigt att förstå att människan inte själv är den slutliga uttolkaren av sitt hjärta. Gud känner och dömer hjärtat fullkomligt.

MÄNNISKANS ANSVAR ATT RANNSAKA SITT HJÄRTA

Om människans eget ansvar skriver Paulus: »Pröva er själva om ni lever i tron, rannsaka er själva.« I samband med nattvarden säger han också: »Var och en ska pröva sig själv och så äta av brödet och dricka av bägaren.«

Att rannsaka sitt hjärta innebär inte i första hand att vi sätter oss ner och börjar gräva i vårt innersta. I stället bör det mitt

i vardagens sysslor väckas frågor inom oss: Är jag ärlig mot mig själv och andra i detta? Gör jag detta enbart av själviska motiv utan att tänka på vad som är Guds vilja?

Den troende behöver jämföra sitt liv med Bibelns undervisning, som är den kristnes spegel. Där möter vi ord som träffar varje människas samvete: »*Du ska älska Herren, din Gud, över allting och din nästa som dig själv.*«

Eller Jesu ord: »*Men jag säger er: Älska era fiender och be för dem som förföljer er.*«

Eller Paulus undervisning i Galaterbrevet om köttets gärningar och Andens frukt.

Fylls mitt sinne av kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, mildhet och självbehärskning – eller låter jag köttets sinne förblinda mitt innersta?

Vårt andliga tillstånd visar sig också i våra relationer till andra människor. Finns det bitterhet i mitt hjärta? Förlåter jag när jag blivit sårad? Ber jag om förlåtelse när jag har sårat någon annan?

VAD ÄR NYTTAN MED SJÄLVRRANNSAKAN?

När människan blir medveten om sina brister och sina synder börjar hon ångra sitt tillstånd inför Gud. Då är hjälpen nära, för alla synder som anklagar eller tynger hjärtat får hon bekänna och tro förlåtna i Jesu namn och försoningsblod. Trons liv är inte

 Om den troende aldrig stannar upp och prövar sitt liv och sina handlingar, kan han börja rättfärdiga sig själv och bli blind för sin stolthet, bitterhet eller själviskhet.

till för att vi ska bli kvar i skuldkänslor, utan för att leva i Guds nåd, som är större än vårt eget hjärta.

Ett sådant liv föder ödmjukhet och håller oss tillbaka från att döma andra, eftersom vi av egen erfarenhet vet att vi alla behöver Guds nåd.

Ärlighet inför vårt eget liv befriar oss också från hyckleri och självförsvar. Därför kan den troende leva öppnare inför både Gud och människor.

GUDS VERK I MÄNNISKAN

Bibeln erkänner människans begränsning, hur djupt hon än upplever sina egna brister och synder. Därför litade inte heller David på sitt eget hjärta, utan bad i Psalm 139: »*Pröva mig, Gud, och känn mitt hjärta, rannsaka mig och känn mina tankar.*«

Om tyngdpunkten i trons liv blir att ständigt söka efter dolda synder i det egna hjärtat, kan följden bli andlig osäkerhet, förlorad glädje och ett samvete som blir överkänsligt. Då riktas blicken mer mot den egna tron än mot Kristus.

Frälsningsvissheten finns inte i vårt eget hjärtas renhet utan i en allt djupare gemenskap med Kristus.

Samtidigt finns också faran att bli ytlig. Om den troende aldrig stannar upp och prövar sitt liv och sina handlingar, kan han börja rättfärdiga sig själv och bli blind för sin stolthet, bitterhet eller själviskhet.

Till sist är målet med självrrannsakan inte fullständig självkänedom utan en djupare kunskap om Kristus. Därför får varje kristen i sitt trosliv förtrösta på den helige Andes ledning.

Den helige Ande gör Johannes ord levande i våra hjärtan: »*Om vårt hjärta fördömer oss, så är Gud större än vårt hjärta och vet allt.*«

Martti Vähäkangas

Sin lycka och sin sommarro
hörs yra fåglar prisa.
Ur skogens snår, ur stilla bo
framklingar deras visa.
En hymn går opp
av fröjd och hopp
från deras glada kväden,
från blommorna och träden.

Psalmboken nr 539:2

Se på himlens fåglar

KÄRA BARN! När jag skriver det här till er så sitter jag ute i trädgårdsgungan den allra första riktiga sommarlovsdagen. I lördags sjöng eleverna i vår skola »Nu är det sommarlov wooh oh oh oh« så det ekade i festsalen efter att vi alla sjungit »Den blomstertid nu kommer«. Jag gissar att ni sjöng den psalmen också på avslutningsdagen.

När du läser detta är det inte första juni utan kanske första augusti och det mesta av sommarlovet är förbi. Men inte riktigt ännu. Än finns det tid för många dopp i hav och sjöar. Du kanske ska plocka bär, äta några glassar till och förstås hinna umgås med familj och vänner. Visst är det härligt med sommar!

Jag sitter här och njuter av fåglarnas sång. Så många olika fåglar sjunger sin glada visa

och har gjort det redan i många veckor. Det är lövsångare och rosenfink, koltrast och bofink och förstås alla måsar som ju verkligen hör sommaren till. Man blir så glad av fågelsång, tycker du inte?

Har du tänkt på att det står en hel del om fåglar i Bibeln. Den helige Ande visar sig ibland som en duva i Bibeln. Duvan som kom tillbaka med en olivkvist till Noas ark spred hopp åt dem som fanns i arken, hopp om att den, över ett år (!), långa båtresan äntligen snart var över. Kanske du också varit ute med båten i sommar, fast du knappast var med en lika stor båt som Noah och inte heller lika länge.

En annan fågel som det står om i Bibeln är örnen. Örnen visar på att Gud beskyddar oss som en fågelmamma skyddar sina

ungar. På samma sätt som örnen får nya vingfjädrar när de gamla lossnar, så får vi ny kraft av Gud när vi är trötta och behöver det.

Jesus säger i Matteusevangeliets sjätte kapitel: *»Se på himlens fåglar. De sår inte, de skördar inte och samlar inte i lador, och ändå föder er himmelske Far dem. Är inte ni värda mycket mer än de?»* Tänk att Gud bryr sig om alla fåglar och ser till att de får mat. Tänk då hur mycket mer han bryr sig om dig och mig eftersom vi är mycket mer värda än fåglarna. Vi behöver inte oroa oss för hur det ska gå för oss. Vi behöver bara lägga allt som bekymrar oss i vår gode Pappas händer och lita på att han tar hand om oss. För det har han lovat. Det här är inte alltid så lätt, åtminstone inte för oss mammor och pappor, men vi får öva oss på att berätta allt för Gud och be att han hjälper oss när vi har problem eller är oroliga över något.

Ju mer vi tackar och prisar och sjunger lovsånger till Jesus, desto gladare blir vi och desto ljusare känns allt.

Har du annars lagt märke till en sak? Har du nån gång sett när flera måsar attackerar en kråka som försöker plundra ett bo? Det är inte bara måsmamman till just det boet som går till attack, utan alla måsar i närheten ställer upp och försvarar boet trots att det inte är deras ungar som är hotade. Det finns flera fågelarter som gör så här. Också småfåglar kan modigt försvara sina bon mot en större fiende, som en större fågel eller en katt.

Vet ni vad jag tänker på då? Jag tänker att nu när det snart är dags att börja ett nytt läsår, så kan vi försöka komma ihåg det här. Är nån taskig mot en kompis eller bara vem som helst på skolan, så kan ni – som inte just då blir attackerade – ställa upp och försvara den som blir retad eller mobbad. Till sammans är ni så mycket starkare. Med det menar jag förstås inte att ni ska gå till attack och börja slå eller säga taskiga saker, utan våga säga ifrån och hämta en vuxen som kan reda upp saken. Stå upp för varandra! Bygg ett klimat i er klass och er skola där ni är som en måskoloni, där ni alla hjälper varandra och bryr er om att alla har det bra. Då kan jag lova att ni får det så mycket bättre i klassen och i skolan.

Till sist, tillbaka till det jag började med. Fåglarna sjunger och prisar sin Skapare och det får också vi göra. Vet du, det finns en hemlighet här. Ju mer vi tackar och prisar och sjunger lovsånger till Jesus, desto gladare blir vi och desto ljusare känns allt. Vi får tacka honom för en underbar sommar och för att vi får vara hans barn. Vi får tacka för att han tar hand om oss på samma sätt som han tar hand om även den minsta lilla fågel. Och vi får komma med alla våra bekymmer och problem till honom, varje dag. Tack gode Gud för det!

Gode Gud, nu ber jag för alla barn som snart ska börja ett nytt läsår i dagis, dagklubben, förskola och skola. Jag ber också för alla barn som ännu är hemma med en förälder. Ta du hand om alla barn, beskydda dem och låt dem få känna trygghet och glädje varje dag. Hjälp dem att lita på att du går med dem. Välsigna också varje förälder i deras viktiga uppgift.

I Jesu namn, amen. +

Kram, Sanna

HERREN KALLAR PÅ DIG GENOM SITT ORD

OM NÅGON BEKANT ropar på dig med namn, så kan du endast reagera på ljudet om du hör ljudet, och ibland så hör du ljud, men vet inte vem det är som ropar. Det hände mig på stan under våren att någon ropade på mig och det tog en stund innan jag märkte från vilket håll ropet kom och vem som ropade. Gud anropade en gång den lilla pojken Samuel. Han visste inte vem det var som ropade och kom till Eli och sade: »Du ropade på mig«. Eli förstod slutligen att det var Gud som talade till Samuel och berättade att han skulle svara: »Tala Herre, din tjänare hör«. Elfte söndagen efter pingst har som tema: »Kallelsetider«, och ännu idag kallar Gud människor. Nu frågar jag frågar er ungdomar och mig själv: kan det bli så att Guds kallande röst på en närmare gemenskap med oss drunknar i SOME-sorlet?

DET STILLA VATTNET OCH DE BRUSANDE VATTENMASSORNA

I Jesaja kapitel 8 talas det om att Juda folk »... föraktar Siloas vatten, som flyter så stilla«. De hade satt sitt hopp om räddning från fienden till Resin, kungen i Aram och Remaljas son, Pekaja dvs. kungen i Israel istället för Guds ord och hans löften.

På grund av Juda folks avfall från Guds ords löfte så ska den väldiga fienden Assyrien som jämförs med de väldiga vattenmassorna nå dem (Juda) ända upp till halsen. Assyrien ska inta landet och nå ända fram till huvudstaden Jerusalem. Uppfyllelsen av detta sker sedan också precis enligt profetian (i Jes. 36–37). Låt oss använda detta som en bild. I SOME-vattenmassorna har vi idag en skiftande verklighet, ibland en fiendskap till det och ibland en vänskap till det.

Ibland blir vi uppbyggda av mediainnehåll och ibland blir vi nedrivna. Vi ska i denna artikel fundera lite på vår aktivitet på SOME-appar.

Till först. Vi behöver vara medvetna om att SOME-apparna är optimerade så att det skall fånga din uppmärksamhet och tjäna pengar på dig. En annan viktig sak är också att vi varje gång vi går in och kollar på media så säger vi omedvetet: »Tala till mig så skall jag lyssna«. Och det som då är förvirrande är att det är ett virrvarr av talturer. Ordet är ju verkligen fritt i medierna och det kan komma precis vad som helst. Det kan väl vara lite som på en bröllopsfest. Man vet inte om bästa kompisen säger något positivt och upplyftande eller också något som kan skämma ut dig.

I LABORATORIET

Hursomhelst. Nu ska vi göra ett test. Jag utmanar dig ungdom och även äldre att ta ett labprov från det du slötittar på varje dag. Utvärdera ditt drickande ur ett av de mediavattendrag som du använder procentuellt mest. Stick ner ditt provrör i (15 minuter) i det brusande SOME-flödet för att samla ämnen och saker du kollar på och ta med det till ditt rum (hemlaboratoriet). När du sedan kollar igenom det får du fundera: »Var det här representativt för mitt tittande? Finns det saker som jag brukar se på som inte fanns där nu osv.? Finns det saker som jag brukar se på som Guds ordet säger nej till?«

Om jag som ungdomsarbetsledare skulle göra en analys utan att ha granskat ditt labprov, så skulle jag gissa att följande ämnen finns i provet. 1. Guld. Det finns en del av det du ser på som bygger upp dig och ger dig mening i livet. 2. Arseniken (giftet). Det finns också en del saker som du som kristen inte önskar fanns i ditt flöde och som är skadligt för dig 3. Järn (det vanligaste grundämnet på jorden). Det finns mycket

Det finns
mycket sådant
som inte i sig
är skadligt,
men som kan bli en
tidstjuv för annat nyttigt.

sådant som inte i sig är skadligt, men som kan bli en tidstjuv för annat nyttigt. Det finns ju ett ordspråk som säger: »Måtta med allt«, och det är alldeles särskilt viktigt att tänka på när det gäller sådana »järnämnen«.

Träffar min analys rätt fast jag inte hade sett in i ditt provrör? Om svaret är, ja, så tror jag att det är ganska vanligt för oss alla som rör oss i mediavärlden med dessa olika ämnen. Min förhoppning är att din mediaanvändning har stor guldprocent, måttfullt med järn och inget gift, men min farhåga är att det inte riktigt förhåller sig så. Jag vill ändå betona att det finns många andra saker som kan bli skadliga för en kristen, och man slipper inte ur syndens förrädiskhet fastän man lyckas hålla sig borta från media eller avgränsar sitt intag. Däremot kan det nog hjälpa dig att inte falla lika lätt för vissa särskilda frestelser.

FYLL DITT LIV MED GUDS ORD

Ungdom (och förälder)! Det är viktigt att fundera på vad som verkligt bygger upp dig och vad som river ner och förstör när det gäller mediaanvändning. Min förhoppning med denna artikel är att påminna om att ibland utvärdera saker för att se dem i sitt rätta ljus. Ibland kan det löna sig att ställa sig några väckande frågor, speciellt föräldrar kunde ibland ställa frågan till sina ungdomar: »Vad tycker du är svårt med att vara ungdom idag? Finns det saker i din mediaanvändning som du skäms över, eller behö-

ver hjälp med? Vad tycker du är givande på SOME?»

Ungdom. Fundera själv eller tillsammans med en vän hur du på ett sunt och balanserat sätt kunde begränsa vissa saker och fylla den platsen med motion, andra viktiga sysselsättningar och framförallt Guds ord.

När du vaknar imorgon så kan du börja din dag med bön till Gud. Be Fader vår och vänd så ditt öra och dina ögon mot Guds ord med den glada förvisningen att han skulle tala till dig. Jag vill påminna oss alla om att den talturen som Gud får tala genom sitt ord är den bästa talturen på hela dagen.

Vad säger då Guds ord som helhet till dig just nu som känner din skuld? Det säger dig att oavsett om ditt liv just nu består av en blandning av giftarsenik, meningslös järntyngd eller om det också om det helgas av Guds ords renade guld så lyder kallelsen från Jesus. »Kom nära mig du mänskobarn, kom nära mig«. Ordet vill idag påminna dig att inte vara missmodig. Jesus tog konsekvensen för »arsenikens gift« han tog syndens straff och han levde ett måttfullt liv i harmoni med Guds vilja. Detta att Jesus var ren får nu komma över dig som tror. Du

är ren i kraft av Jesu blod. Vi sjunger i en Sions Sång: »I Jesu blod och namn finns än en öppen famn som för din själ i hamn, till nådens bord« (Ss. 49:6)

Lyssna ofta till Guds ord, till hans livgivande ord och finn tröst, kraft och vägledning. Jesus ger dig en verklig vila. Låt oss inte förakta det stilla flytande vattnet i Siloa, låt oss inte glömma Guds ord och dess rika löften och det liv som där finns. Låt oss istället få vara som folket i staden Berea. Om dem står det att: »*De tog emot ordet med stor villighet och forskade varje dag i Skrifterna för att se om det stämde. Många av dem kom till tro*« (Apg. 17:11–12) Jesus säger också om Skrifterna att det är de som vittnar om honom (Joh. 5:39), och vi läser att Ordet är levande och verksamt. (Hebr. 4:12)

Ungdomar! Guds ord är så rikt att man kan läsa det ensam på sitt rum morgon och kväll, lyssna det via headphones och lyssna till det i församlingen utan att det blir utnött. Må Guds Helige Ande tala genom sitt ord till er ungdomar. Ni är dyrbara i Guds ögon! +

Kevin Nyfelt, ungdomsarbetsledare

Rättelse angående datering

Datomet i anslutning till artikeln »Zions Missionstidning för 70 år sedan« i *Sions Missionstidning* nr 3/2026 var felaktigt. Det korrekta datomet är 6.1.1926. Redaktionen tackar den observerade läsaren. +

Sommarmöte i Kållby 7–9.8.2026

Tvåspråkigt sommarmöte hålls i Flynängens bönehus i Kållby 7–9.8.2026. Mötet börjar på fredag kl. 18. Vi ber att Gud välsignar mötet och önskar alla varmt välkomna!

Mat och inkvartering ordnas. För logi kontakta: Markus Mård (050 376 3095, markusmard@hotmail.com). Radiering via Radio LFF på 98.0 MHz och på LFF:s YouTube-kanal. +

Kållby fridsförening r.f.

I all våra öden,
o Herre, hos oss bo.
I livet och i döden
ge styrka åt vår tro.
Vad än som här oss händer,
du stannar hos oss visst
när vi till dig oss vänder
i Sonen Jesus Krist.

Som himlens stjärna blänker
dess klarare ju mer
sig höstens mörker sänker
kring våra bygder ner,
så giv, när sorgen finner
ett hemvist i vårt hus,
att klarare då brinner
för oss, o Gud, ditt ljus!

När vi har mognat alla
till skörd för dödens hand
för att som säden falla
på åkermannens land:
vi ber att du oss bärgar
hem till din glädje då,
där stormar icke härjar,
där friden skall bestå.

Psalmboken nr 543:5–7

Stafettpippen räcks vidare

Vesa Pöyhtäri avslutar efter sju års tjänst som redaktör för *Sions Missionstidning*, och Kevin Nyfelt tar över uppdraget.

LFF:s styrelse har beslutat att en lämplig mandatperiod för redaktören för *Sions Missionstidning* kan vara 4–7 år. Beslutet motiveras med att en tydlig mandatperiod ger stabilitet i arbetet, samtidigt som tidningen kan utvecklas och förnyas över tid. Den nya redaktören tillträder från och med september-numret 2026.

Styrelsen tackar Vesa Pöyhtäri för hans arbete med tidningen och önskar Guds rika välsignelse över Kevin Nyfelt i hans uppgift att föra tidningen vidare och möta nya utmaningar. +

LFF:s styrelse

Kevin Nyfelt.

Påvedömet i genomlysning

TREDJE DELEN AV TRE

NÄR LUTHER DOG 1546 hade påven till sist äntligen sammankallat det tridentinska kyrkomötet (1545–1563, efter att han hade fördröjt det). De mest iögonfallande missförhållandena, som hade kritiserats av reformationen, togs bort eller mildrades. Många falska läror bekräftades. I Tridentinum omvandlades den katolska kyrkan till en [lokal och begränsad, red.] romersk-katolsk kyrka med sina egna läromässiga betoningar.

I Tridentinum bekräftades påvens omåttliga auktoritet. De övriga biskoparna förklarade sin oavhängighet, till och med till den grad att något nytt kyrkomöte till sist inte behövdes på över 300 år! När det första vatikankonciliet sedan till slut samlades 1869–1870 var dess huvuduppgift att bekräfta läran om påvens ofelbarhet *ex cathedra* (när han kungör någon lära från sin påvestol såsom bindande för hela kyrkan). Detta blev inseglet på den absoluta (ovillkorliga) makten. Kardinaler, biskopar och övriga kyrkomötesledamöter gav sitt bifall till den. I fortsättningen skulle deras medgivande sedan inte efterfrågas. De kunde säga sin mening och ge råd. Påvens ord faller dock avgörandet. Han bestämmer ensam (s 135).

Det första vatikankonciliet konstaterade att envar på hotet om sin egen salighet hade

att tro på påvens överhöghet och ofelbarhet (s 97). En fruktansvärd storm ackompanjerade mötesbeslutet som om himlen skulle ha vredgats. Man kunde inte utläsa förklaringen av beslutet ordentligt på papperet (s 133). 140 biskopar hade avvikit från platsen. Endast två vågade rösta emot. Direkt efter omröstningen måste de bekänna sin villfarelse, när de vågade påskina att påven hade farit vilse eller möjligtvis skulle komma att fara vilse någon gång (s 134–135).

Beslutet om påvens ofelbarhet *ex cathedra* står i djup konflikt med kyrkomötet i Konstanz (*Concilium Constantinense*, 1414–1418). Detta hade på sin tid föreskrivit att hela kyrkan (påven medräknad) var underställd ställningstaganden från ett kyrkomöte. Detta beslut var enhälligt. Den dåvarande påvliga curian eller den blivande påven själv (Martinus V) protesterade på den tiden inte på något sätt (s 134).

Trots allt »har många påvar varit villfarande«. Påståendet låter som illasinnad protestantisk propaganda. Kanske man skulle ha anledning att låta det stå för sig självt. Uttalandet är dock ett direkt citat från påven själv. Detta konstaterade påven Hadrianus VI (1522–1523). Detsamma hade redan exempelvis påven Innocentius III (1198–

1216) och påven Innocentius IV (1243–1254) sagt. Det ser ut som att påvarna kunde fela innan man gjorde dem ofelbara i lärofrågor.

Det första vatikankonciliet beslut om påvens ofelbarhet *ex cathedra* grundar sig dessutom på dokument, som i grund och botten var förfalskade. De mest betydelsefulla av dessa var de s.k. pseudo-isidoriska dekretalerna eller förhandsbeskeden, som Isidorus Mercator skulle ha sammanställt. Historieskrivningen känner ingen person med det namnet, varför man använder beteckningen »Pseudo-Isidorus« (eller den falske Isidorus) om upphovsmannen. Numera kallas dessa dokument helt enkelt bara för »de falska dekretalerna«, fastän man kan hitta en del autentiskt i dem (s 58–59). *The Catholic Encyclopedia* medger att påvarna drog stor nytta av dessa förfalskningar som fingerades på 800-talet, men att de själva handlat »i god tro«. Bland förfalskningarna återfinns även det kända gåvobrevet från Konstantin, som redan har nämnts tidigare, i vilket Konstantin den store påstås ha skänkt den västra delen av Romarriket till påven i tacksamhet för den andliga vägledning han fått.

**Direkt efter
omröstningen
måste de bekän-
na sin villfarelse,
när de vågade påskina att
påven hade farit vilse eller
möjligtvis skulle komma
att fara vilse någon gång.**

Senare på 1100-talet började munken Gratianus samla och tolka dessa och andra dekretaler. Hans verk *Decretum Gratiani* är utan tvivel »det mest inflytelserika verket« som någonsin skrivits i den katolska

kyrkan. Han citerar stora mängder uttalanden av tidiga påvar. Av dessa 324 citat skulle bara 11 vara äkta (s 60). Gratianus verk påverkade i hög utsträckning Tomas av Aquinos uppfattning om påvedömet, som han framför i sin bok *Summa Theologica* (utgiven på 1200-talet). Om denna har man i sin tur sagt att den är »det näst mest inflytelserika verket« som någonsin skrivit i den katolska kyrkan. I det upprepas i hög utsträckning samma villfarande uppfattningar om påvedömet, som man illslutigt lyckades baka in i den dåtida akademiska forskningen (s 60). Man bör också nämna att förfalskarna i slutänden inte längre själva hade kunskap om vad som var förfalskning, utan de började till och med förfalska förfalskningarna. På det viset tvingade de historien att tjäna en oförneklig »teologisk sanning«, enligt vilken högsta auktoriteten på jorden tillhör påven.

Trots detta lyser tron på påvens ofelbarhet med sin frånvaro i de tidiga kyrkofädernas texter. De hänvisar aldrig till biskopen i Rom som någon enskilt avgörande faktor i någon lärostrid. Han avgjorde inte ensam en enda av de cirka 80 villolärorna, som krävde mer omfattande åtgärder från kristenhetens sida under de första sex århundradena. Någon gång angreps biskoparnas auktoritet i allmänhet, men aldrig någonsin biskopen i Roms högsta makt, eftersom någon sådan helt enkelt inte hade existerat (s 206)! Det första vatikankonciliet gör gällande att beslutet om påvens ofelbarhet vilar på Bibelns klara vittnesbörd samt på tidigare påvars och allmänna kyrkomötens instruktioner. Inget av detta stämmer (s 248). Rom kör bara helt sonika över och krossar historien och i sista hand själva sanningen. +

Timo Laato

Artikeln är förkortad. Den oförkortade texten kan beställas från redaktionen.

Från väckelse till kyrka i Nordamerika

TILL USA RIKTADES under 1800-talet en stor migrationsrörelse från hela Skandinavien. Nödåren (1866–1868) och allmän fattigdom drev människor att flytta. Den första migrationsvågen kom till stor del från områden norr om polcirkeln, vilket förklarar den finskamerikanska emigrantkulturens och det kyrkliga livets starka rötter i den laestadianska väckelsen. Den senare stora migrationsvågen på 1880-talet omfattade därefter hela landet (P. Raittila).

Båttrafiken över Atlanten var tät och biljettpriserna sådana att det fanns möjlighet att resa. Emigranterna slog sig vanligen ned i områden som klimatmässigt påminde om hemlandet. Det var lättare att börja på nytt i ett nytt land när åtminstone klimatet var liknande det hemma. Hackor högs i jordens mull och i koppargruvornas vägar och ett nytt liv påbörjades.

TRON FÖLJDE MED PÅ RESAN

Tillsammans med resenärerna följde också deras tro. Hjärtats skatt följde med; psalmböcker och katekeser packades i väskorna för att man skulle ha med sig något som gav tröst och styrka i tron. »Suomalainen Virsi-Kirja« hade tryckts 1845 och var välkänd för alla. I den handstora boken fanns allt som behövdes: psalmbok, liturgi för gudstjänster och kyrkliga handlingar, evangelie- och episteltexter, katekes och bönebok. Boken var lätt att packa med sig. När det

några år senare blev aktuellt att organisera sig som kyrka hade de män som kallades att sköta prästens uppgifter därmed tydliga instruktioner för hur nattvardsgudstjänster och kyrkliga handlingar och böner skulle förrättas.

TILLSAMMANS MED ANDRA

I USA uppstod flera kyrkor grundade av emigranter från olika länder, vanligen organiserade efter språk och konfession. Fastän den första lutherska kyrkan på Copper Island hade grundats av norrmän, strävade den efter att tjäna alla skandinaver. Det finska språket förenade den första vågens emigranter från finska, svenska och norska Lappland. De första pastorerna i den norska kyrkan kunde finska och kände till laestadi-

Suomalainen Virsi-Kirja.

Astoria-kyrkan vid
Stilla havets
kust.

anismen redan från sin tid i Norge. Laestadianer anslöt sig till de grundade lutherska församlingarna. När en stark laestadiansk väckelse uppstod i den av norrmän ledda församlingen i början av 1870-talet reagerade pastorerna, olyckligt nog, på de väcktas »glädjerörelser» genom att utestänga sammanlagt 53 personer ur två församlingar.

GRUNDANDET AV EN NY KYRKA

Laestadianernas ursprungliga avsikt var inte att grunda ett eget lutherskt kyrkosamfund. Seden från gamla världen att samlas i socknens kyrka betraktades som god, och på den nya kontinenten fortsatte man denna ordning genom att ansluta sig till redan grundade lutherska kyrkor. Först den ovan nämnda utestängningen från nattvarden ledde till grundandet av en ny kyrka.

Laestadianerna grundade ett lutherskt kyrkosamfund för att kunna fira gudstjänst och få del av de heliga sakramenten i fred utan hinder även på den nya kontinenten. Den första laestadianska finskamerikanska kyrkan byggdes redan 1873 och under de

följande åren uppfördes flera kyrkor i olika byar. Den lutherska kyrkan som laestadianerna hade grundat spred sig snart över norra delar av Nordamerika på grund av den ekonomiska depression som det sjunkande kopparpriset orsakade. Spredning följde i fotspår av den nya flyttningstågen till andra orter i Michigan, till Minnesota och hela vägen till Astoria vid Stilla havet. Kunskap på finska avgjorde vart kyrkan spreds.

Laestadianernas önskan att organisera sig som ett kyrkosamfund i stället för en rörelse av böne- eller väckelsemöten präglades sannolikt av den kyrkliga tradition de hade levtt i inom de församlingar där Laestadius hade tjänstgjort som präst. För de troende var det självklart att kyrkan skulle vara luthersk, eftersom de ville tillhöra samma be-kännelse som i hemlandet. Den lutherska traditionen syntes också i namnet på den första kyrkan, »Salomo Kortetniemens Luterilainen seura», vilket senare ändrades till Finnish Apostolic Lutheran Church.

Den nya kyrkan tjänade inte enbart personer med laestadiansk bakgrund. Kyrkan var naturligtvis öppen för att ta emot nya medlemmar, även sådana som inte hade rötter i laestadianismen. Under den nya migrationsvågen saknade de flesta nyanlända immigranter laestadiansk bakgrund, men alla hade de en gemensam förankring i den lutherska kyrkan och i finska språket. De nyanlända anslöt sig till Apostolisk Lutherska kyrkan eftersom den på många finskamerikanska orter var den enda lutherska kyrkan där man talade finska och vars traditioner de redan kände från hemlandet. Deras barn döptes, de deltog i gudstjänster och nattvard och de understödde kyrkan även ekonomiskt. Den lutherska tron och livsrytmen från hemlandet kunde därmed fortsätta för dem som kom i den nya migrationsvågen, i Apostolisk Lutherska kyrkans gemenskap.

APOSTOLISKT LUTHERSKA KYRKANS VERKSAMHETSMODELL

Vid sidan av den lutherska identiteten lånades även kyrkans verksamhetsmodell från de områden där Laestadius verkat. Den lutherska tron och de kyrkliga handlingarna sköttes i Lappland enligt den lutherska kyrkohandboken. Detta utgjorde en djup fårad andlig grundton som följde med också till det nya landet. Församlingens medlemmar vårdades enligt hemlandets kyrkliga praxis genom hela livscykeln, från dopet till gravens vila. Barn döptes, unga konfirmerades efter att först ha lärt sig katekesen och släpptes till sin första nattvard, äktenskap välsignades i kyrkan och avlidna jordfästes.

Vid sidan av verksamhetsmodellen följde även den »kyrkliga« livsstilen från den gamla världen. Seden att samlas till gudstjänst och nattvard var stark i byarna i Sverige och Finland och formade ryggraden i det andliga livet också för de väckta. I kyrkbyarna i svenska och finska Lappland förekom knappast några regelbundna veckovisa »sammankomster« i rörelsens första skede, eftersom Laestadius och andra prästers gudstjänster var de troendes samlingsplatser. Därtill samlades man i byar långt från kyrkbyn till så kallade »byaböner«, enligt Svenska kyrkans ordning, vilket i praktiken var små gudstjänster utan nattvard. Byältermän och av Laestadius utbildade katekeslärare höll byaböner och katekesundervisning. Denna sed lär vara nyckeln till uppkomsten av rörelsens egna sammankomster efter några år.

De väckta var flitiga nattvardsbesökare redan i »det gamla landet«. Detta var inte något som enbart var knutet till Laestadius själv, eftersom de troende överallt samlades till sin sockenkyrkas gudstjänster oberoende av om prästerna själva var laestadianer eller inte. Frågan om kvinnliga präster exis-

terade inte vid denna tid, även om Raattamaa i ett brev nämner en avvisande inställning till en sådan tanke, och därför kunde man gå i kyrkan utan problem. Till exempel i Karesuando fortsatte nattvardsseden även efter att Laestadius överflyttat till Pajala som kyrkoherde. Seden att samlas till nattvardsgudstjänst stärkte de troendes lutherska och kyrkliga identitet, och denna sed förde de med sig till den nya kontinenten.

KYRKLIGT LIV I DE LUTHERSKA FÖRSAMLINGARNA PÅ DEN NYA KONTINENTEN

Genom olika utvecklingsfaser formades församlingarnas liv till en sammansmältning av laestadiansk mötestradition och luthersk kyrklig tradition (Pekka Raittila). Nattvardsgudstjänstens ordning kopierades i praktiken från Suomalainen Virsikirja, och den skiljer sig idag knappast från den finländska mässan annat än att liturgin saknar växelsalmodi mellan pastor och församling. Enligt tidigare finländsk kyrklig ordning firas nattvardsgudstjänst en gång i månaden. Vid andra tillfällen är samlingsarna mötesliknande, med trosbekännelser, Herrens bön och den gemensamma förbönen samt predikan. Enligt Pekka Raittila var det regelbundna firandet av nattvard en nyckelfaktor för bevarandet av den lutherska liturgiska traditionen i församlingarnas liv.

Nattvardsgudstjänster förrättas av män vigda till pastorstjänsten. Man blir pastor inom kyrkosamfundet genom prästvigning utförd av samfundet. Vissa lokalförsamlingar förrättar prästvigning genom tidigare präster, men dessa införs inte i samfundets prästmatrikel förrän de prövats av kyrkosamfundet. Som predikanter kan även kallas män som inte vigts till ordets och sakramentens ämbete. +

Vesa Pöyhtäri

Anmälan till LFF:s skriftskola 2026–27

Anmälan till LFF:s skriftskola 2026–27 öppnades den 1.6 och stänger den 31.8. Anmälan gäller för de som är födda år 2012. Senast efter att anmälan stängs (31.8) skickas bekräftelse till de föräldrar som anmält sina barn. Skriftskolan börjar med en introträff på hösten 2026 och avslutas med konfirmation i juli 2027.

Anmäl gärna så fort som möjligt via länken på LFF:s hemsida.

Vid frågor kan man kontakta ungdomsarbetsledare Kevin Nyfelt (kevin.nyfelt@lff.fi).

**ROTAD,
FÖRSONAD,
FÖRENAD**

**KYRKHEG NORD
KARLEBY
18–20.9.2026**

MEDVERKANDE:
**Ville Auvinen, Olof
Edsinger, Klaus Härö,
Anne Saari m.fl.**

kyrkheg.fi

Prenumerationer

PRISER

Finland

Prenumeration: 55 euro

Gåvoprenumeration: 35 euro

Sverige

Prenumeration: 58 euro

Gåvoprenumeration: 38 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Norge

Prenumeration: 58 euro

Gåvoprenumeration: 38 euro

Obs! Betalningarna i euro.

Övriga

Prenumeration: 58 euro + frakt

Obs! Betalningarna i euro.

Sions Jultidning ingår i prenumerationspriset.

LFF erbjuder tidningen gratis

under ett år till nygifta par.

PRENUMERATIONER I FINLAND

Adresskorrigeringar/register

+358 44 977 5374 (genom textmeddelande)

• elin.nyfelt@lff.fi

Obs! Flyttningsanmälan till Magistraten

gäller enbart officiella instanser, inte tidnings-prenumerationer.

PRENUMERATIONER I SVERIGE

Hans Rahkola, Piponsvägen 10,

95334 Haparanda

+46 70 242 2766 • hans.rahkola@gmail.com

PRENUMERATIONER I NORGE

Sara Olsen, Borrassveien 17, 9517 Alta

+47 91165805

FAKTURERING

Antero Heikkilä

+358 500 260 539 • antero.heikkila@multi.fi

TALTIDNING

Sions Missionstidning finns även som taltidning på CD. Prenumerationspriset är detsamma

som för papperstidningen. Kontaktperson för taltidningen är Vesa Pöyhkäri:

+358 44 217 5410 • vesa.poyhtari@lff.fi

På Sions berg, där står ett slaktat Lamm.
Omkring det Lammet står en frälsad skara,
På vilkens anlet Fadern satt sitt namn.
De är nu hans, han deras Gud skall vara.

SIONS SÅNGER 348:1

